

” eget-Istent figyelő, embert látó várakozás ”

Beszélgetés Murányi Zita költővel, íróval

Fotó: Vadócz Dávid

Hamarosan megjelenik a Bródy Sándor-díjas író és költő, Murányi Zita ötödik könyve – két regény (*Tükörpalota*, *DuplApu*) és két lírakötet (*Csillag*, *Jolly Joker*) után ismét versekkel jelentkezik. Eddigi alkotói pályájáról, kedvelt szerzőiről és hobbijairól, illetve jövőbeli szakmai terveiről Pataky Adrienn kérdezte.

– Húszévesen prózával debütáltál, első könyvedben (*Tükörpalota*, 2003) ez áll: „Pesti bölcsész, 21 éves.” A második (*DuplApu*, 2007) hátán ez szerepel: „Bródy-díjas író, a kortárs magyar irodalom ismert képviselője.” Ma, két verseskötettel később hogyan határoznád meg magad?

– Emlékszem, egyik író barátommal mennyit nevtünk ezen a meghatározáson, mindig ezzel a pesti bölcsésszel cukkolt, akkor sem éreztem igazán találónak ezt a titulust. A *Tükörpalota*, majd más prózai szövegeim megítélése és szerzőjének definiálása talán azért okozott a szakmának dilemmát, mert azok valahol a költészet és a próza határmezsgyéjén mozognak. A Google-ba beírva a nevem, láttam már magam egyébként híres magyar nőnek és celebnek aposztrofálva is. Petőfi versével élve: én költőnek nevezném magam, bár a Bródy-díjat meg szoktam említeni (amit elsőkötetes prózaíróknak adtak át), hiszen arra büszke vagyok.

– A *Tükörpalota* fűlszövege szerint „felnőtteknek írt önportré” a gyerekkorról, alcíme „mozaik

regény”, töredékes, költői próza, egyesek szerint novellaciklus. A könyved átmenet a gyerekkor és a felnőttkor, líra és próza, tudatosság és tudatalatti között. A személyiség fejlődésének folyamata mindkét prózakötetben fontos szerepet játszik. Önéletrajzi ihletésűek a regényeid? Tudatfolyamszerű vagy erősen szerkesztett művek ezek?

– Mindkét regény tudatos kompozíció, a *Tükörpalota* esetében egy fiatal francia író nő regénye ihletett meg, és Truman Capote-ot is olvastam hozzá a kiadó javaslatára a szerkesztési folyamat során, a *DuplApu*ban pedig Krasznahorkai *Sátántangó*jának körkörös szerkesztését szerettem volna visszaidézni: az utolsó mondat után újra kellene olvasni a regényt. Bár azt hiszem, ezt senki nem vette észre.

A *DuplApu*t Márton Lászlónak mutattam meg első körben, ő segített, például jelezte, hogy nincs még minden szál lezárva, és hogy hogyan érdemes egy-egy szereplő életét végigkövetni, akár cédulázni regényíráskor. Figyelembe véve az általa tanácsoltakat is, még

tudatosabban, talán túl tudatosan igyekeztem elvarrni a szálakat. Ő egyébként izgalmas krimit látott benne, és a Magvető és a Jelenkor Kiadókat javasolta. Végül a Korona Kiadónál jött ki, s nem volt túl nagy visszhangja. Érdekes módon, sok évvel a megjelenés után kaptam meglepően jó kritikákat, például Debrecenben a *Csillag* bemutatóján Várhidi Attilától – aki ott fel is olvasott a regényből –, mind a témaválasztást, mind a könyv humorát illetőleg, ami szerinte ritka női szerző esetében. Jobban belegondolva, Rácz I. Pétertől már 2007-ben is, akinek a Népszavába szoktam verseket küldeni, ő méltató kritikát írt a kötetéről, s külön levélben is jelezte a tetszését. Évekkel később a könyv témája is érdekessé vált a honi irodalomban, de ez a regény valamiért kihullott a rostából.

A *Tükörpalotát* pedig sokan naplóként értelmezték, bár a főhősnek eleve utalásszerűen adtam a Nárcisz nevet, s a könyvet egyfajta „anti Nárcisszusz-történet”-nek szántam, amelyben egy kislány képtelen „beleszeretni” önmagába. Kerestem az okokat, hogy miért nem képes elfogadni önmagát, amiben persze a család és a neveltetés is szerepet játszik. Tehát önportré helyett, én inkább önellfogadási vagy fejlődési regénynek neveztem volna. De valószínűleg könnyebben fogyasztható, ha önéletrajzként olvassák. Filmemlékek és egy nevesincs balettos könyv is inspiráltak, utóbbit még tizenhat évesen olvastam a nagyinál.

– 2009 és 2013 között nem publikáltál. Ekkor nem is írtál, vagy az asztalfióknak születtek azért szövegeid? S ha nem, miért? Talán elnémított az inspiráló közeg utáni csend? Hiszen magyar, esztétika és kommunikáció szakokra jártál a 2000-es években, előbb az ELTE, később a SZTE intézményeibe, majd egyszer csak véget ért ez a tanulási életszakasz...

– Több dolog is állt emögött. Egyfelől diplomadolgozatot írtam, másfelől két regényt, amelyek nem kerültek végül publikálásra, ezek közül az egyiket különösen szerettem, részletek meg is jelentek belőle az Irodalmi Centrifugán,

de végleges formájában nem talált kiadóra. Azt mondták, túl intellektuális, efféle kritikákat kaptam, vagy üres ígéreteket, hogy majd elolvassák, visszajeleznek.

Közben egy verseskötetet is összeraktunk, Lackfi János, és korábban Keszthelyi Rezső is segített a szerkesztésében, ami aztán szintén nem talált támogatóra, így meghiúsult a kiadása.

János javaslatára akkoriban gyerekversekkel kezdtem foglalkozni, aztán mesékkel is egy kicsit. 2010-ben jelent meg az *Aranysityak* antológia gyerekversekkel, a *Hullahopp* című versemből később animációs kisfilm is készült. De ez a sok csalódás, a kiadóktól kapott elutasítás, vagy épp a válasz hiánya egy időre elvette a kedvem az írástól, bár talán inkább csak a publikálástól.

– *Első versesköteted (Csillag) – amelyen együtt dolgoztunk – 2016-ban jelent meg, pedig már lírát is publikáltál 2003-tól folyamatosan. Miért ilyen későn, az előbbi okokon túl? Hiszen mégiscsak prózával foglalkoztál többet, legalábbis a könyvek terén...*

– Az első meghiúsult kötet után, ekkorra gyűlt össze ismét mennyiségre és minőségre is olyan anyag, amit szívesen kiadtam volna a kezemből. Mindig is párhuzamosan írtam prózát és lírát, de valamiért a lírára később kezdtek csak odafigyelni. A regénykudarcok után úgy éreztem, hogy felesleges kétszáz-kétszázötven oldalakat végigírni magamnak, a líra – legalábbis a rövidege miatt – gyorsabban emészthető, egy-egy vers megírása kevesebb időmet köti le, mint egy hosszú, prózai szöveg megkomponálása, és talán magam is könnyebben meg tudom ítélni, milyen a végeredmény. Valószínűleg a líra közelebb áll a lelki alkatomhoz is. Azt hiszem, tizennégy évesen jelent meg az első kétsorosom az *Ifjúsági Magazinban*, tehát, ha ezt is beleszámolom, verssel kezdtem. Másrészt a regény nagyon be tudja szippantani az embert, lényegében olyan, mintha hosszú hónapokig a regénytérben élne az író.

– *Írsz még prózát?*

Apával Balatonszemesen (1989)

– Nagyon ritkán. Lehet, hogy egyszerűen csak lusta vagyok már regényt írni. Legalábbis most, de nem zárkoztam el a műfajtól végérvényesen, el tudom képzelni, hogy kicsit érettebben, idősebben még vissza fogok térni a regényíráshoz. Bár a dráma műfaja is felkeltette az érdeklődésem.

– *A Csillagban szerepel a gólya című versed, amely Ady Endre és József Attila költeményeit idézi meg. Pilinszky és Szép Ernő verseire is írtál parafrázisokat. A költők közül kik fontosak még számodra?*

– Nemes Nagy Ágnes és Dzsida Jenő költésze is közel áll hozzám.

– *És kit emelnél ki a kortársak közül, kinek az írásait tartod inspirálónak, egyedinek?*

– Filip Tamás, Jónás Tamás, Lackfi János, Tóth Krisztina, Gergely Ágnes, Takács Zsuzsa, Rakovszky Zsuzsa vagy Falcsik Mari, akiknek a költészetét nagyon kedvelem. Szintén meghatározó Kemény István, nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy a 2018-as Versmaratonon vele egy órában olvashattam fel. Szeret(t)em

Kányádi Sándort (akivel egyszer kezet is foghattam!), Bella Istvánt, hosszú a névsor – ilyenkor mindig félek, hogy kihagyok valakit. Babiczky Tibor és Pallag Zoltán verseit is nagyon szeretem.

– *Nem jellemző rád a műhelyhez, csoporthoz, írószervezethez tartozás, a Szépírók Társaságának ugyan tagja vagy, de csak néhány éve. Bár talán inkább „magányos alkotó” vagy, azért voltak mentoraid, segítőd. Kiket emelnél ki közülük?*

– Amikor a Stádium Kiadóhoz kerültem egy tehetségkutató verseny során, azt mondták, felejtsem el a verseket, és inkább a prózára koncentráljak, mert abban vagyok erős. Gyukics Gábor hatására kezdtem később újra verseket írni, tőle sokat tanultam, sok fellépési alkalom is volt a Nyitott versestek révén. Akkoriban indult a Dokk irodalmi kikötő is, Lackfi János és Jónás Tamás voltak az akkori szerkesztői, Gábor mondta, hogy küldjek nekik verseket. Akkor ott megtaláltam a fórumomat, János és Tamás nagyon sokat segítettek bírálataikkal. János egyszer azt mondta egy versre, hogy na, ezt

most már küldhetem publikálásra, és aztán az meg is jelent a Bárka folyóiratban.

Később Falcsik Mari is sokat noszogott, akinek megfordultam a könyvbemutatóin. Ő írta a *Csillag* fülszövegét, mai napig tartjuk a kapcsolatot, reflektálunk egymás írásaira. Filip Tamás kritikáira is adok, ő írta a második verseskötet fülszövegét.

Ami a szervezethez, csoporthoz való tartozást illeti, viccesen azt szoktam magamra mondani, hogy én vagyok a „ráckevei remete”. Alkotói műhelymunkára igazából utoljára az egyetemen volt lehetőségem Szepes Erika költészeti szemináriumán, illetve amikor Gyukics Gábor, Nyilas Attila, Dukay Nagy Ádám, K. Kabai Lóránt, Béki István, Antal Balázs, Keszthelyi Rezső megalapították a Szép Költők Társaságát. A névadás reflektált a holt költőkre, és mindig azt mondták a fiúk, vagy mondtuk tréfásan, hogy „mert olyan szépek vagyunk”. Hentente összegyűltünk a Grinzingi borozóban, és megvitattuk egymás verseit. Attila és Ádám segített a legtöbbet, illetve Rezső, vele szintén azon a kötetben dolgoztunk elég sokat, ami végül nem jelent meg. Visszame-nőleg azt mondanám, hogy ezek az órák nemcsak költőileg, emberileg is fontosak voltak számomra.

– *Falcsik Mari ezt írta a verseidről: „Nekem remény ez az ő eget-Istent figyelő, embert látó várakozása.” A verseidben gyakran szerepel Isten, noha sokszor hiányként: „isten akinek kilétével az angyalok / is csak barkóbáznak” (barkóba). Lapis József is azt írta, több vers „olyan, hogy olvasásukkor szó szerint elfelejt levegőt venni az ember – ritkán tapasztalható a kortárs költészetben (különösen a fiatalabb generációknál)*

a transzcendens, a természeti és az emberi ennyire érzékeny, nem hivalkodó összjátéka. Nem hitdilemmákról, természetáhitatról vagy civilizációkritikáról van szó, hanem olyan komplex, hol természetközeli („hogyan bírják a fák minden őszi törzsben / ezt a hangtalan megroppanást / a lombkoronák hiányán cipelni az elmúlást / a téli hidegben a vízben még megremeg a sás”), hol a csillagokig érő, kozmikussá táguló világértelmezésről (ilyen lehet), amely jellegében a Radnóti – József Attila – Nemes Nagy Ágnes – Pilinszky nyomvonallal érintkezik időnként.” Mi a helyzet a spiritualitással, illetve a hittel?

– Ha tudatosan akarok rá válaszolni, azt kelene mondanom, hogy nem hiszek, vagyis azt, hogy nagyon gyenge a hitem. Ha a versek felől közelítek, akkor talán más a helyzet. A transzcendens jellegű verseim mind sugallatra íródtak, íródtnak, szinte csak le kell írnom, amit „hallok”. Ilyenkor kénytelen vagyok hinni abban, hogy amit hallok, az valahonnan jön, illetve, hogy jó, igaz. Hogy létezik valamilyen másik közeg, dimenzió, ahonnan ezeket a dolgokat kapom.

Versmaraton Kemény Istvánnal (2018)

*Jolly Joker-kötetbemutató. Hajnal Éva, Márkus László, Michelisz Norman és Jordanov Enikő társaságában
(2018, Pécs, Litera-Túra Magazin képe)*

Spirituálisan nyitottnak tartom magam, ha jól tudom, akkor az ötödik dimenzió az anyagi, a hetedik az isteni, feltételezem, hogy valahonnan innét érkeznek a szövegek. Ugyanakkor mivel ikrek az aszcendensem, amely csillagjegyre jellemző a logikus gondolkodás, mindent az ész irányából megközelíteni, hajlamos vagyok a dolgokat megkérdőjelezni, több nézőpontból megvizsgálni, és az örök kétkedés miatt mindennel, még a hittel szemben is egy picit szkeptikusnak is maradni.

– *Nyomon követted-e egyébként a recepciót? Átgondolod, megfogadod-e a kritikusok, szerkesztők véleményét, illetve tanácsait?*

– Nyomon követem, amennyire tudom, és ha olyan jellegű a tanács, hogy érdemes megfogadni, akkor igen, megfogadom. De ahogy Derrida mondta, ahány olvasó, annyi olvasat – megesk, hogy olyan interpretációval találom magam szemben egy kritikában, amivel nem tudok azonosulni, vagy ami sokkal inkább a kritikusról

és a befogadói szokásáról mond valamit, nem pedig rólam. Ebben az esetben elengedem.

Szerkesztők kritikai javaslatait, észrevételeit, tanácsait könnyebben magamévá tudom tenni és alkalmazni, ezek akár segíteni is tudnak a fejlődésben. Vagy, ha valaki belejavít, húz egy versemből. Külső szemlélőként ez valamiért könnyebb. Gondolatban én is kihúztam már más verséből egy-egy sort, amitől erősebbnek éreztem. Most már eljutottam oda, hogy a saját szövegeimet is tudom húzni, rostálni. A szerkesztők közül például nagyon szerettem Varga Lajos Márton hozzáállását a Népszabadságnál, mindig türelmesen és hosszan kifejtette, ha valami nem tetszett neki, bár általában tetszett. És a Dokkos kritikák is mindig előrevittek, igaz, ez a felület direkt azzal a céllal jött létre, hogy az író kritikát kapjon az oda feltöltött alkotásairól.

– *A Csillagnak (2016) három ciklusa volt, a Jolly Jokernek (2018) szintén. Mindkettő tematikus belső renddel bíró könyv, szigorú válogatás?*

– Igen, szigorú válogatás mindkettő. Mindig az erősebb verseimet igyekszem kötetbe rendezni, az első kötet célja a lírai bemutatkozás volt, a második édesapám halálának állított emlék, és általában véve is az elmúlás témakörét próbálta több oldalról körbejárni. Sokszor mondják a verseimre mint értékítéletet, hogy „szépek”, valóban cél valamiféle esztétikai élményt is adni az olvasónak, mégis azokat a verseket szeretem jobban, és ilyeneket is szeretnék, próbálok írni, amelyekben katarzis van, amelyek megdöbbentőek az olvasó számára.

– *Hogy állsz a nagybetűkkel? Egyik verseskötetben sincsenek kapitálisok. Mi a funkciója a központozás hiányának?*

– Jeney Gyula, az Eső versszerkesztője javasolta először, hogy hagyjam el ezeket, szerinte felesleges a verseimben a központozás és a kapitálisok – a véleményével annyira azonosul-

A Csillagszálló Civil című lapszám bemutatóján (2017)

tam, hogy azóta sem éreztem szükségét a használatuknak. A *Csillagban* is gyakori eljárásom volt a soráthajlás, aminek az olvasását szerintem megkönnyíti, ha nincsenek vesszők vagy pontok. Az egy lélegzetre való olvasás is ezek elhagyását szorgalmazza. Prózámban is így jártam el, a *Tükörpalota* azért kapta a „mozaik” besorolást, mert a szerkesztésem lóugrásszerű. Ez valahogy igaz a versekre is, általában minden versszak összefügg, sokszor az első az utolsó előttivel, vagy versszakok sincsenek.

– *Kézzel vagy géppel írsz? Hogyan, mennyi idő alatt születik meg egy vers? Van-e „költői munkaidő”, van-e kötött helyed?*

– Géppel írok legtöbbször, de szoktam mindenféle papírosokra, blokk hátuljára is jegyzetelni, főleg, ha úton vagyok. Vagy sugallatra születik egy szöveg, vagy sokszor egy erős vers ihleti. Általában reggel szoktam írni, ébredés után: íróasztalnál, rituálészerűen, de írtam már jó verset este is. A legjobb verseim maximum negyed óra alatt íródtak, most kezdtem rászokni a rágódásra, több éves verseket is javítok, újraírok, vagy hetekig, hónapokig foglalkozom egyetlen szöveggel. Legutóbb az Ady-évforduló kapcsán, felkérésre írt „Ady-verssel” voltam így, több hónapig nézegettem, javítgattam, bizkáltam a szöveget, mire késznek tudtam nyilvánítani. A mennyiségről egyre inkább a minőségre próbálok helyezni a hangsúlyt. Előfordul, vagy inkább most már ez a jellemző, hogy szerkesztők noszogatásra írok és küldök verseket, akkor, amikor kérnek rá.

Faludynál olvastam, hogy a munkatáborban sokszor fejben írták és tartották a verset, ilyen előfordult már velem is. Lehet, hogy épp az ilyen fejben tartott töredékekből születik aztán egy lendületes „ötperces”.

– *Mások javaslatára vagy saját indíttatásból írod-e át a verseidet?*

– Főként kötetbe válogatáskor, a szerkesztés folyamán kerül sor korrekcióra. A már kötetbe rendezett, megjelent verseket nem szoktam átírni.

Költők futása (2019)

– *Kinek mutatod meg ma a szövegeidet, vagy már rögtön „mered” küldeni őket egy-egy szerkesztőségnek publikálásra?*

– A legutóbbiakat megmutattam egy barátnőmnek, korábban apát és a nagymamámat „fárasztottam” a verseimmel, vagy megesett, hogy telefonon felolvastam őket anyának, de mostanra kialakult bennem egy olyan költői rutin, hogy el merem őket küldeni előolvasás nélkül is. Végül is, ha az ember elég szigorú magához, akkor képes értékítéletet mondani az alkotásáról. El tudja dönteni, értékes-e vagy sem, amit írt.

Utólag is szoktam kritikát, dicsérő szavakat kapni hajdani gimnáziumi magyartanáromtól, majd iskolaigazgatómtól, nagyon jólesik, hogy

nyomon követi a munkásságom. Máig úgy gondolom, ha általános iskola első osztályában nincs Kati néni, aki folyton olvasási versenyeket rendezett, és szavalóversenyeken akart indítani, akkor nem lenne közöm az íráshoz. Persze, biztos lenne akkor is, de neki nagy szerepe van abban, hogy már gyerekként megszerettette velem az irodalmat, felé fordította az érdeklődésemet.

– *Tapasztaltad-e valaha, hogy nőként más szerzőnek lenni? Mit gondolsz a „női” irodalomról, s arról, hogy manapság egyre több költőnő kötetét is publikálják? Okozott-e neked valaha nehézséget alkotóként a nemed, vagy ha bármi akadály eléled gördült, az nem emiatt volt?*

– Aki tud „élni” a nőiességével, annak lehet akadály és előny is, én általában véve nem nagyon szoktam, nem tudok élni vele, így előnyöm biztosan nem származott belőle, hogy nő vagyok. Kaptam mondjuk olyan levelet, hogy biztos a két szép szememért jelent meg valamelyik írásom, aztán később, elolvasva pár versem, ugyanattól az egyéntől egy bocsánatkérést.

Szerintem elég erős a mai női líra, ha csak a korábban említett szerzőkre gondolok: Tóth Krisztina, Falcsik Mari, Takács Zsuzsa, Rakovszky Zsuzsa, Gergely Ágnes, Izsó Zita, Karafiáth Orsolya és mások... Nem baj, ha nagyobb teret kapnak a költészetben a tehetséges nők, azt hiszem, férfi író szájából hallottam, hogy a nők lelke poétikusabb, közelebb áll a vershez. Ugyanakkor személyes észrevételem szerint, a férfiak tudnak romantikusabbak, érzelmesebbek lenni egy versben, a nők pedig keményebbek. De ha letakarom a neveket a versek fölül, nem biztos, hogy az igazán erős lírai műveknél el tudnám dönteni, nő vagy férfi-e az alkotó.

– *Mit gondolsz, a líra, az irodalom (ön)terápia, vagy inkább esztétikai jelentőségű műalkotás? Lehet-e a költészet párbeszéd? Számodra mit jelent a vers?*

– Számomra talán lelki gyakorlat, az önkifejezés eszköze. Régebben jellemzőbb volt rám, de most is szoktam mondani, hogy versben beszélek. Lehet párbeszéd, talán már önmagában is az, mert az író valahol magával, vagy magában beszél, megidézhethet másokat, költőket, korokat, és végső soron az olvasóval is kommunikál, a vers tartalmazhat direkt kiszólásokat is.

Sokszor megpróbáltam magamból kiírni egy fájdalmat, de még az így született verseket sem nevezném terápiás írásoknak, minden esetben igyekszem megütni egy esztétikai mércét, színvonalat. A terápiás írás nekem a napló, de azt magamnak írom, ha egyáltalán írom. Esetemben annyiban lehet terápia az írás, hogy

elvonja a figyelmem más dolgokról, tehát „munkaterápia”. Hogyha írok, akkor az írással foglalkozom, de tudatosan soha nem az öngyógyítás célzatával kezdtem írni, arra vannak más, hatékonyabb módszerek is. Azt tapasztaltam, azaz, hogy az ember hangot ad a fájdalmának, leírja, kiírja magából, egyébként sem feltétlenül lesz könnyebb. És egy fájdalomleírás nem is lesz automatikusan művészet, ahhoz valami több kell. Bár szeretnek engem ezzel azonosítani, hogy szenvedésből írom a szövegeim, én inkább úgy mondanám, hogy lelkileg, érzelmileg talán érzékenyebb vagyok, mint az átlag, s ez átüt a szövegeken is, de a művészeknél szerintem ez egyáltalán nem ritka. Sőt, magát az írást, az alkotás folyamatát kifejezetten élvezem. Hogy egy zenei hasonlaltal éljek, Pachelbel *D-dúr kánonjával* vagyok ilyen ellentmondásban: annyira szép, hogy már fájdalmasnak, szomorúnak érzem, ugyanakkor örömtelinek is.

– *Milyen kedvelt tevékenységed van az íráson kívül?*

– Szeretek rajzolni, inkább firválásnak hívom, fotózni és zenét hallgatni.

– *Mit jelent számodra a főzés vagy a sport?*

– A sport segít, hogy ne csak a lelkemmel foglalkozzak, hanem a testemmel is, a főzés pedig kikapcsol. Amikor kicsi voltam, sokat voltam apával a konyhában, és viccesen mindig azt mondtam neki, hogy ha nagy leszek, majd szakács leszek. Ő dolgozott egy ideig hidegkonyhán is, és tudott mindenféle formákat vágni paradicsomból például, ami nekem nagyon tetszett. Ebből annyi maradt, hogy évekkor ezelőtt elkezdtem egy gasztroblogot írni. Baracska Angélnak mutattam meg az első diabetikus fantáziadesszertjeimet, és ő nagyon kedvesen biztatott, hogy lépjek tovább, így beiratkoztam egy cukrász tanfolyamra. Az OKJ-s tanfolyam elvégzése híján is volt szerencsém egy paleo cukrászdában dolgozni, de a százhuszadik isler megsütésénél és kimártásánál rájöttem, hogy nem szeretek futószalagon dolgozni: mind a főzésben, mind a cukrászatban a kreativitás

A KATUSAKTÍV csapat egy része, Best Body óra után (2018)

és a művészi kifejezés tetszik, ami már egy másik szint. Megmaradt hobbinak.

Visszakanyarodva a sportra, gyerekkorom óta elkísér, a Spartacusban kezdtem tornázni, nem is tudom, hány évesen, lötyögött rajtam a kék egyberészes dressz, cigánykerekezés helyett kis köröket kellett tenni a talajon. Aztán felvettem a Balettintézet egyéves előkészítőjére, ami meghatározó emlékem, a *Tükörpalotába* bele is írtam azt, amikor szünetben kint állunk az erkélyen, és nézzük az Operaházat, hogy milyen szép. Aztán Igaz Lucyhoz jártam, nagyon szerettem, mindig voltak fellépések, bár pont a kánkánnál betegedtem meg, anya csak hazahozta a fellépő ruhát megmutatni. Később táncolni jártam, az utóbbi időben pedig aerobikozni, az elmúlt két évben tagja voltam a Katus Attila vezette Katusaktív csapatnak, több fellépésünk volt, sok szép, közös emlék. Talán mondhatom, hogy az életem része a sport. A Magyar Napló által szervezett futásokon is mindig részt veszek, igaz, minden évben meg-

fogadom, hogy eggyel kevesebb kört futok, és azt is magassarkúban, mert futni nem szeretek.

– *Térjünk kicsit vissza a zenéhez! Több versedet megzenésítették, például Müller Péter Sziámi és Kirschner Péter készített egy dalt. Vannak-e még adaptációk?*

– Mészáros Mihály zeneszerző is megzenésített több verset. A fotózás mint hobbi egy pillanatra itt összeér a zenével: a *Meghasadt fény kapujában* című oratóriumának CD-borítóját én terveztem, egy fotómanipulációm szerepel rajta, vele például ennek kapcsán ismerkedtünk meg. A *Jolly Joker* pécsi bemutatóján elhangzott a *Fű, fű* című versem megzenésített változata Jordanov Enikő előadásában mint egyfajta születésnapi ajándék. Kirschner Péterék a *Csillag* bemutatójára választottak egy verset a kötetből, tehát az inkább alkalmi jellegű volt. Egy másik dalszerzővel, Baroque Angellel a Facebookon ismerkedtem meg, mivel látott fantáziát a verseimben, azok alapján több hanganyagot is készített.

– *Most, két nagyobb prózai munka és két verseskötet után, mi fog következni?*

– Természetesen vers. Jelenleg a harmadik kötetemen dolgozom, hamarosan le is adom a kéziratot. Ebben a kötetben is megtartottam a hármas tagoltságot, bár azt hiszem, ez inkább csak egy formai gesztus, a befogadás megkönnyítése érdekében történt, legalábbis az első és a harmadik ciklus szoros összekapcsolódást mutat, de a töménysége miatt szükségesnek éreztem néhány személyesebb jellegű én-verssel, térben mégis tudatosan elválasztani őket egymástól. A térnek egyébként is fontos szerepe lesz ebben a kötetben.

Pataky Adrienn

Pataky Adrienn
(1984, Sopron) tanár,
irodalomtörténész,
Budapesten él